

Rose

猫咪的玫瑰
เจ้าแมวน้อย
กับดอกกุหลาบแสนสวยของเขา
เล่ม 1

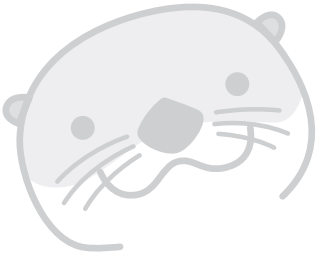

อีลือชื่อโจว

เขียน

จิงจิง

แปล

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หลังอีเหลือบสายตามองตู้หนังสือ
ก่อนจะเห็นหนังสือที่ทำจากกระดาษวางอยู่บางส่วน
นี่จัดว่าเป็นสิ่งของหายากบนยานอวกาศที่แม้แต่กระดาษก็ยังใกล้จะหายสาบสูญไป
— อีลือชื่อโจว

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อโลกถึงคราววิกฤต ทั้งสงคราม ทั้งไวรัส ทำให้โลกแทบจะอยู่อาศัยไม่ได้อีกต่อไป มนุษย์กลุ่มหนึ่งจึงสร้างยานอวกาศชื่อ วอยเอเจอร์ ขึ้นมาเพื่อรวบรวมเหล่าห้วงกะทิกับเหล่าแนวหน้าในสาขาวิชาชีพต่างๆ โดยหวังว่าพวกเขาจะสามารถรักษามนุษยชาติและอารยธรรมให้สืบต่อไปได้

แต่ก็มีคนบางกลุ่มที่ตัดสินใจปฏิเสธคำเชิญขึ้นยานนั้น และมุ่งมั่นสร้างวัคซีนเพื่อหวังจะกำจัดไวรัสให้สิ้นซาก เพราะอยากจะช่วยเหลือเพื่อนร่วมโลกเอาไว้ให้ได้ แต่พวกเขาเหล่านั้นกลับถูกบังคับให้ขึ้นยานไป และหนึ่งในนั้นก็คือ **หลินซื่อ** ผู้เชี่ยวชาญด้านชีววิทยาที่กำลังวิจัยวัคซีนกำจัดไวรัสเบอร์ลินอยู่นั่นเอง หากอยากรู้แล้วว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป เปิดหน้าถัดไป แล้วออกเดินทางพร้อมกับพวกเขากันเลย

Rose

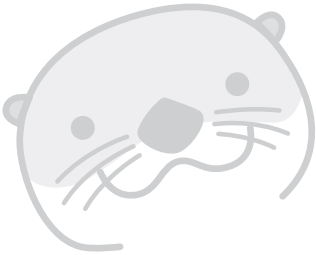
จากใจผู้เขียน

我们历经苦难

พวกเราผ่านความทุกข์ยาก

我们生生不息

หากแต่พวกเราต้องมีชีวิตต่อไป

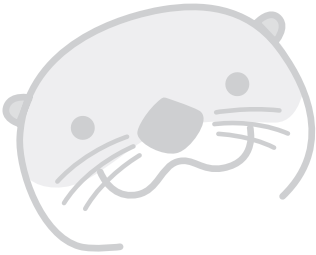
-十四姨

อีสี่ชื่อโจว

จากใจผู้แปล

ขอบคุณและดีใจมากๆ ที่ได้แปลความน่ารัก ความพยายามเพื่อ
คนคนหนึ่งของเจ้าแมวน้อยให้ทุกคนได้อ่านไปด้วยกัน และอยากให้ทุกคน
ช่วยกันเอ็นดูและจดจำหลังอีน้อย กับตัวละครอื่นๆ ไปนานเท่านั้นเลย
นะคะ ♥

จิงจิง
ผู้แปล

ทดลองอ่าน

ທດສະຍານ

จากส่วนลึกที่สุดของกระแสวิจวน (1)

“คุณหลิน ถึงคุณจะมาร่วมงานสายเพราะติดพันภารกิจ แต่ยังไงก็ต้องขึ้นกล่าวในงานเลี้ยงฉลองครั้งยิ่งใหญ่ในฐานะผู้สรุปโปรเจกต์ตลอดหลายปีมาของเรา” ผู้ช่วยสาวผมทองเชื้อสายจีนฝรั่งเศสขยับตาให้
“มาเถอะ ที่รัก”

เธอเดินไปนั่งลงอีกฝั่ง ภายในภาพเสมือนปรากฏห้องโถงจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองของเขตหนึ่ง ตรงโต๊ะกลมมีสุภาพสตรีแต่งกายด้วยชุดนักวิชาการสีดำสนิท กำลังทอดสายตามองหลินชื่อผ่านทางหน้าจอโดยมีผู้คนนั่งรายล้อม

“ยินดีที่ได้พบกันครับ คุณนายเฉิน” น้ำเสียงหลินชื่อราบเรียบ แต่ไม่ได้ฟังดูไร้มารยาท หลังสิ้นเสียงคำทักทายสั้นๆ เขาก็เข้าเรื่องทันที “เมื่อวานนี้ ร่างทดลองทั้งหมดเก้าสิบหกร่างได้พ้นระยะสังเกตการณ์อย่างเป็นทางการ พร้อมส่งมอบให้กองทัพแล้วครับ โปรเจกต์ ‘limitless’ ระยะที่สอง เริ่มต้นขึ้นเมื่อห้าปีก่อน กระทั่งสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เมื่อสี่วันก่อน ระหว่างการประเมินข้อมูลอย่างเป็นทางการ ร่างทดลองทั้งหมดได้รับการดัดแปลงขั้นพื้นฐานเพิ่มความแข็งแกร่งของกล้ามเนื้อสามเท่า และความเร็วในการตอบสนองของเส้นประสาททำเท่าจนเสร็จสิ้นเรียบร้อย ตลอดจนสถานะความแข็งแรงของส่วนอื่นๆ ที่เน้นหนักแตกต่างกันไปในแต่ละร่างทดลองก็มีความเสถียรมากขึ้นเช่นกัน”

คนที่กำลังนั่งฟังพร้อมใจกันปรบมือโดยไม่ได้นัดหมาย นักวิจัย

ต่างรู้สึกปลื้มต่อผลสำเร็จที่สมบูรณ์แบบในช่วงระยะเวลาห้าปีนี้ ส่วนแขกเหรื่อที่ได้รับเชิญมาก็มีแต่ความชื่นชมอัดแน่นเต็มอก

“หลิน ได้ยินว่าโปรเจกต์ของคุณไม่ได้จบเพียงเท่านั้น” สุภาพสตรีที่นั่งอยู่ตรงกลางผู้ถูกเรียกว่า ‘คุณนายเงิน’ พูดด้วยรอยยิ้มบาง

“โครงสร้างร่างกายมนุษย์ไม่สามารถรองรับการดัดแปลงความแข็งแรงของกล้ามเนื้อได้มากเกินสามเท่า แต่ความเร็วในการตอบสนองของเส้นประสาทยังคงเกินกว่านั้นได้ ระหว่างกระบวนการนี้ ทำให้เราสังเกตเห็นกระทั่งโอกาสในการเพิ่มประสิทธิภาพความแข็งแรงของมันสมอง” น้ำเสียงเขาสุ่มนุ่มลึก ไร้จังหวะจะโคนอันจูงใจผู้ฟังเผลอเช่นนักพูด แต่ความเรียบนิ่งที่คล้ายคลึงกับเครื่องจักรกลกลับยิ่งเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับเขา เหมือนที่คนเรามักจะเชื่อมั่นในการคำนวณของเครื่องจักรมากกว่าการคาดการณ์ของมนุษย์

“เนื่องจากกองทัพมีแนวคิดอนุรักษ์นิยมมากเกินไป จึงมีอคติต่อโปรเจกต์ดัดแปลงพันธุกรรมมนุษย์ ส่งผลให้การทดลองดำเนินไปอย่างยากลำบาก น่าเสียดายมากที่จอมพล เอสยอร์ซเพิ่งจะปฏิเสธเอกสารโปรเจกต์ระยะที่สาม แต่ผมคิดอยู่เสมอว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะเริ่มดำเนินโปรเจกต์ในระยะต่อไป ทั้งยัง...”

ตีตดตด...ทันใดนั้นเสียงกระแสไฟฟ้าก็ดังขึ้น

ภาพเสมือนที่ฉายอยู่ตรงหน้าบิดเบี้ยวไปหลายองศา สุดท้ายก็ดับปริบเสียงหวีดกังวานเจียบลง จากนั้นพื้นที่ลั่นสะท้อนขึ้นนมา

หลินซื่อคว่าขอบแฝงควบคุมเพื่อทรงตัวให้มั่นคง เสียงแจ้งเตือนเสียดแหลมพร้อมเสียงระบบปฏิบัติการหญิงดังขึ้นทั่วห้องโถงเซตหก “เซตหกกำลังหลุดจากยานหลัก เซตหกกำลังหลุดจากยานหลัก...”

เขารีบร้อนถลาไปสั่งการระบบปฏิบัติการอิสระของเซตหก “ลูเซียเชื่อมต่อยานหลัก”

“เกิดข้อผิดพลาด ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง”

เขาเร่งปรับค่าพารามิเตอร์ พร้อมสั่ง “ขอรายละเอียดข้อผิดพลาด”

“คำสั่งขัดแย้ง ระดับของผู้ออกคำสั่งต่ำเกินไป ไม่สามารถบังคับใช้”

หลินชื่อเอ่ยคำสั่งรวดเร็ว “ขอรายละเอียดคำสั่งแยกตัว”

ลิบวินาทีต่อมา แถบความคับหนักรักแจ้งประมวลผลเสร็จสิ้น

“ผู้แถลงการณ์ออกคำสั่ง : แนวหน้าเขตสาม จอมพล เอสยอร์ช

สาเหตุแถลงการณ์ : ยานอวกาศเคลื่อนเข้าใกล้ขอบฟ้าเหตุการณ์² ขนาดใหญ่ บริเวณหลุมดำ B-II จำต้องเพิ่มความเร็ววาร์ปสิบสองเท่าเพื่อหลบหนีแรงดึงดูด หากวาร์ปไต่รถไฟเกินขีดจำกัด ดัดเขตหกทิ้งไป แล้วใช้แรงส่งระดับสาม”

เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แรงสั่นสะเทือนเพิ่มขึ้นทั่วทั้งเขตหกในเวลาอันรวดเร็ว เสียงแจ๊งเตือนภัยผสมปนเปไปกับเสียงลัมระระขนาดของชั้นวางอุปกรณ์ในห้องทดลอง เสียงหลอดทดลองนับร้อยนับพันขึ้นตกแตกกระจัดกระจายทั่วพื้นที่ หลินชื่อคว้าจับแผงควบคุมไว้แน่น ชมตาลง ลักพักแล้วลืมหันขึ้นมาใหม่ ผืนเอาชนะอาการเวียนศีรษะรุนแรงที่เกิดจากการหมุนเหวี่ยงและแรงโน้มถ่วงที่ผิดปกติ ทั้งยังพยายามควบคุมน้ำเสียงให้หนึ่งที่สุดเพื่อให้ระบบสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจน

“สลับเป็นระบบนำทางอิสระ กำหนดความเร็วในการเคลื่อนที่”

หน้าจอสว่างวาบปรากฏแถบความคับหนักรักอีกครั้ง

ขณะเดียวกัน หลินชื่อก็สัมผัสได้ถึงความปวดแสบปวดร้อนที่แล่นลามขึ้นมาตามร่างกายอย่างเฉียบพลัน เขารีบหันไปดึงลิ้นชักฉุกเฉินใต้แผงควบคุมซึ่งมีอุปกรณ์สำหรับป้องกันรังสีเก็บไว้ หลังหลุดจากยานหลัก การป้องกันของสนามพลังฟรังเกอร์ก็หายวับไป ทำให้ยานอวกาศโดนรังสีแรงกล้าจากหลุมดำ³ อย่างจัง

หลังจากจัดการเรื่องพวกนี้เสร็จ เขาก็เกิดอาการเลือดลมสูบฉีดจน

¹ ข้อมูลที่ป้อนลงในระบบ เป็นค่าคงที่ซึ่งแสดงค่าเฉลี่ยและความแปรปรวน

² Event Horizon คือ พื้นที่รอยต่อระหว่างขอบเขตที่มนุษย์รู้จักกับขอบเขตที่กลับที่ไม่สามารถอธิบายลักษณะทางกายภาพได้ ซึ่งมีชื่อเรียกเป็นภาษาไทยว่า ขอบฟ้าเหตุการณ์ โดยวัตถุที่หลุดเข้าไปในบริเวณขอบฟ้าเหตุการณ์จะต้องเร่งความเร็วให้มากกว่าความเร็วแสงจึงจะหลุดออกมาได้

³ หรือรังสีฮอว์กิง คือ รังสีของวัตถุดำที่ปล่อยออกมาจากหลุมดำและพื้นที่รอยต่อ ซึ่งตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่สตีเฟน ฮอว์กิง นักฟิสิกส์ผู้ทำการพิสูจน์เชิงทฤษฎีถึงการมีอยู่ของรังสีนี้

รูสกีอยากจะทำอะไรอย่างหนัก ภาพเบื้องหน้าขมขมมัวลายนตาไปหมด เมื่อไม่อาจควบคุมร่างกายตัวเองไหวจึงถูกแรงเหวี่ยงจากการหมุนโคลงเคลงด้วยความรวดเร็ว เหวี่ยงใส่กำแพงแข็งอย่างแรง

หลินชือหอบหายใจอย่างยากลำบาก รูสกีคลี่นเห็น เขาเงยศีรษะขึ้น ภาพเบื้องหน้าพว้าเบลอ ภาพนอกหน้าต่างปรวนแปรฉับไว เงาดำทะมึนของยานขนาดใหญ่ยิ่งไกลห่างก็ยิ่งดูเล็กลงเรื่อยๆ ก่อนจะหายลับตาไปท่ามกลางทะเลดวงดาวในท้ายที่สุด

ชั่วพริบตาหนึ่ง ทะเลดวงดาวก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ภายนอกเหลือเพียงความมืดมิด

แรงสั่นสะเทือนยังคงดำเนินต่อไปไม่หยุด จากนั้นสติเขาก็ดับวูบ

หลินชือถูกปลุกให้ตื่น

ไมลี โดนกดจุดให้ตื่นต่างหาก

ท่ามกลางเสียงตะโกนโหวกเหวกเรียกดอกเตอร์หลิน คนหนึ่งกำลังกดจุดเทรินจง⁴ อีกคนหนึ่งกำลังช่วยปั๊มหัวใจให้เขาอยู่

เมื่อลืมตาขึ้นก็พบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนโต๊ะชันสูตร

ชายหนุ่มในชุดกาวน์สีเขียวสองสามคนเห็นเขาลืมตาก็พากันตื่นเต้นดีใจสุดขีด

“ฟื้นแล้ว! ฟื้นแล้ว!”

“รอดตายแล้ว! รอดตายแล้ว!” น้ำเสียงตื่นเต้นดังแข่งกันไม่ลดละ

“การทำซีพีอาร์จะทำก็ต่อเมื่อหัวใจหยุดเต้น ผมไม่คิดว่าอาการนี้เกิดขึ้นกับร่างกายของผมนะ อีกอย่าง ใครสั่งใครสอนให้พวกคุณปฐมพยาบาลด้วยการกดจุดเทรินจง” ใบหน้าหลินชือไร้อารมณ์ “ผมคิดว่าพวกคุณคงจากโลกมานาน เลยหลงลืมความรู้ทางสรีรวิทยาขั้นพื้นฐานที่สุดไปหมดแล้ว”

ชายหนุ่มคนหนึ่งเกาศีรษะ “...ดอกเตอร์หลิน เพราะเครื่องปฐมพยาบาลขัดข้อง พวกเราก็เลยต้องลงมือเอง แต่คุณดูสิ นี่คุณก็ฟื้นแล้ว

⁴ คือ จุดที่อยู่ระหว่างริมฝีปากกับจมูก

ไม่ใช่เหรอครับ”

หลินชื่อถูกประคองให้ลุกขึ้นนั่ง เขายังหน้ามืดไม่หาย แต่อาการก็ดีขึ้นกว่าตอนแรกแล้ว ชายหนุ่มไม่กี่คนตรงหน้าเขาเป็นผู้ช่วยกับนักวิจัยจากห้องทดลองอื่น วันนี้ทุกคนในเขตหกไปร่วมงานเลี้ยงเฉลิมฉลองที่เขตหนึ่งกันหมด ลำพังแค่เครื่องสำอางลัจฉริยะคงจัดการไม่ได้ทุกอย่าง จึงเหลือพวกเด็กหนุ่มอ่อนประสบการณ์ที่ไม่อาจปลิกตัวไปไหนได้เฝ้าอยู่

ห้องทดลองหมายเลขหนึ่งของหลินชื่อนั้นอยู่ติดรอยต่อของเขตหก ทำให้ได้รับผลกระทบจากแรงเหวี่ยงค่อนข้างมาก แต่อาการพวกเขายังคงปกติดี อย่างน้อยก็ไม่ได้เป็นลมเหมือนกับหลินชื่อ

เวลานี้อากาศนิ่งผิดปกติ หลินชื่อหันมองไปนอกหน้าต่าง หวังอากาศดำทะมึนไว้วัตถุ ทำให้คนมองแยกไม่ออกว่ากำลังเคลื่อนที่อยู่หรือไม่ เขาหวดคลื่นซมับอยู่สักพัก ก่อนจ้องมองเด็กหนุ่มอายุยี่สิบต้นๆ ทำคนตรงหน้าแล้วเอ่ยถาม “ยังมีใครอีกไหม”

“พวกเราสำรวจไปแล้วรอบหนึ่ง ไม่มีครับ” หนึ่งในนั้นตอบเสร็จก็เอ่ยถาม “ดอกเตอร์ เพราะวิกฤตการณ์การเดินทางหรือเปล่า ระบบปฏิบัติการถึงขัดข้อง”

“ผมแยกระบบออกมาเป็น ‘ลูเซีย’ แล้ว พวกคุณจึงหมดสิทธิ์เข้าถึงชั่วคราว” หลินชื่อกล่าว “สวัสดี ลูเซีย”

“สวัสดี คุณพ่อมด” เสียงระบบปฏิบัติการหญิงดังขึ้น

“รายงานสถานการณ์”

“กำลังวิเคราะห์ข้อมูล กรุณารอสักครู่”

นัยน์ตาเด็กหนุ่มวาวแสง “ลูเซียในตำนาน! นี่คือสุดยอดระบบอัจฉริยะที่เขตห้าทำการวิจัยมาตลอดนั้นใช่ไหมครับ”

หลินชื่อพยักหน้ารับ “ใช่ เธอนั่นแหละ ไม่กี่วันก่อนถึงหนึ่งเพ็งอัปโหลดมาทดสอบที่เขตหกนะ พวกเราไม่ได้ประสบกับวิกฤตการณ์ในการเดินทางใดๆ แต่เพื่อสร้างแรงส่งให้กับยาน ‘วอยเอเจอร์’ ทำให้พวกเราถูกดูดเข้ามาในขอบฟ้าเหตุการณ์”

เด็กหนุ่มตกตะลึง “แต่เรายังไม่ตายนี่”

อีกคนจึงยกมือขึ้น ทำท่ากระพือปีกบิน “ตามทฤษฎี อัตราการตาย หลังจากหลุดเข้ามาในหลุมดำคือร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นตอนนี้พวกเราตายกันหมดแล้วกลายเป็นสภาวะควอนตัมจิ้งหรีด”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจของพวกเขาคำสมองหลินซื่อตื่นตัวขึ้นมาเล็กน้อย เขาคาดคะเนแล้วสั่งการลูเซีย “คำนวณหาค่าสมการสนามไอน์สไตน์⁵ ที่เหมาะสม”

ลูเซียเริ่มดำเนินการตามคำสั่งทั้งสองข้อ

หลินซื่อก้าวลงมาจากโต๊ะชั้นสูตร กวาดสายตามองภาพเหตุการณ์อันแสนยุ่งเหยิง

ภาชนะบรรจุของเหลวทดลองแตกกระจายเต็มห้อง ของเหลวไหลเจิ่งนองทั่วพื้น เศษเนื้อเยื่อมากมายลอยละล่อง

“ห้องทดลองอื่นๆ ก็ละเทะสาหัสเหมือนกัน ไหนจะตัวอย่างล้ำค่ามากมายที่นำมาจากโลก หาไม่ได้อีกแล้ว” ความรู้สึกของเด็กหนุ่มดำดิ่งอย่างหนัก “น่าเสียดายจริงๆ”

อีกคนจึงตบไหล่ของเขา “ยังดีที่แบบจำลองสามมิติชุดสำรองไม่เสียหายไปด้วย แต่มันคงไร้ประโยชน์ ยิ่งไงพวกเรา ก็ตายไปแล้ว”

ขอบฟ้าเหตุการณ์ภายนอกกับภายในคือโลกสองใบที่ไม่สามารถบรรจุกันได้ ขอบฟ้าภายในจะมีความโค้งของปริภูมิเวลาที่กว้างใหญ่ ความเร็วหลุดพ้นจึงช้ากว่าความเร็วแสงมาก หลังผ่านเข้ามาแล้ว แม้แต่แสงก็ไม่อาจหลุดลอดไปได้ ส่วนยานอวกาศก็จะถูกคุณสมบัติแปลกประหลาดทางฟิสิกส์แต่ละชนิดยืดขยาย ฉีกกระชาก และทำลายไปอย่างน่าอัศจรรย์

หลินซื่อนั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าแผงควบคุม นิ้วมือทั้งสิบเกี่ยวประสานขณะมองข้อมูลเหล่านั้นแล้วหรีดตาลง

เขาถาม “พวกคุณมีใครที่เข้าใจหลักฟิสิกส์พื้นฐานไหม”

⁵Einstein Field Equations เป็นสมการที่ใช้ในการคำนวณเรขาคณิตของปริภูมิเวลา ซึ่งปริภูมิเวลา หรือ space-time คือ เวลาที่รวมอยู่ในปริภูมิ ทำให้มิติเชิงพื้นที่ของปริภูมิซึ่งเดิมมีเพียงสามมิติ กลายเป็นสี่มิติ ได้แก่ กว้าง ยาว สูง และเวลา

เด็กหนุ่มที่เพิ่งพูดไปเมื่อครู่ยกมือ “ผมเคยเรียนชีวกลศาสตร์ครับ”
หลินชื่อคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ทุกคนที่นี้เคยเรียนชีวกลศาสตร์มา
ทั้งนั้น”

เขตหกเป็นเขตชีวเคมี พวกเขาจึงขาดความรู้ด้านหลักฟิสิกส์อย่าง
ชัดเจน ไม่แน่นอนว่าแค่ฟิสิกส์ระดับอุดมศึกษาก็เป็นได้

เทียบกับพวกเขาแล้ว หลินชื่อคิดว่าสามารถเรียกตัวเองว่านักฟิสิกส์
ได้เลยด้วยซ้ำ

หลินชื่ออ่านผลการคำนวณของลูเซียแล้วพูด “พวกเราเข้ามาใน
หลุมดำที่หมุนตัวอย่างประหลาด ดังนั้นจึงไม่ถูกบดขยี้ในทันที ถ้าสามารถ
ยืนหยัดเดินทางต่อไปได้ โอกาสหนีรอดจากหลุมขาว⁶ ก็พอมีความเป็นไปได้
นิดหน่อย... วัสดุของยานอวกาศน่าจะพอต้านทานแรงดึงดูดชั้นสูงไหว”

“วอยเอเจอร์” เป็นยานอวกาศขนาดมหึมา ประกอบด้วยเขตจำนวน
เก้าเขต โดยมีเขตหนึ่ง เขตสอง เขตสามเป็นพื้นที่แกนกลาง ซึ่งถูกเขต
ที่เหลือรายล้อมเอาไว้ แต่ละเขตล้วนเป็นยานอิสระ มีวาร์ปไตรพีในตัว และ
สามารถเดินทางไกลข้ามดวงดาวได้อย่างเสรี

ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีการสละยาน เพราะในวิกฤตการณ์การเดินทาง
หลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา ยานหลัก ‘วอยเอเจอร์’ ได้สละเขตสี่กับเขตเจ็ดทิ้ง
เพื่อหลบหนีจากพื้นที่อันตราย สำหรับตอนนี้ก็ถึงคราวของเขตหก ซึ่งเขตหก
มีโปรเจกต์ ‘limitless’ ของหลินชื่อเป็นหัวใจสำคัญ และเป็นพื้นที่ที่มีจำนวน
คนน้อยที่สุดบนยานอวกาศ

ใช่ เป็นพื้นที่ที่มีคนน้อยที่สุดจริง แต่ไม่ใช่พื้นที่ที่ควรจะสละทิ้ง
และก็มีคนเริ่มกังขาในข้อนี้เสียแล้ว

“เขตหกมีคนน้อยที่สุด ทุนยนต์เยอะที่สุด ถึงจะเป็นแบบนี้หมด
ช่วยให้สูญเสียน้ำหนักที่น้อยที่สุด แต่เขตพวกเรามีผลงานวิจัยล้ำค่าเยอะเยอะ
ขนาดนี้ เสียพวกเราไปก็เหมือนสูญเสียวิทยาการที่มีอยู่ทั้งหมด โง่งงลึนดี”

⁶ White Hole คือ พื้นที่สมมุติซึ่งเป็นขั้วตรงข้ามกับหลุมดำ หลุมขาวไม่สามารถเข้ามาจาก
ภายนอกได้ แต่สารและแสงสามารถหนีออกไปได้

“หลักสำคัญข้อแรกในการเดินทางท่องดวงดาวคือการรับประกันชีวิตเจ้าหน้าที่ให้อยู่รอด ก็พอเข้าใจได้” หลินซื่อเล็กคิ้ว “แม้ว่าเขตหกจะเป็นหนามยอกอกในสายตาจอมพล เอสยอร์ช แต่พวกเราลองมาทุ่มเทเพื่อกลับไปเคียงข้างท่านจอมพลกับคุณนายเงินดีไหม”

หลินซื่อจมสู่ห้วงความคิดพักใหญ่ ทำจุดสัญลักษณ์ตรงสถานที่สองสามแห่งบนแผนที่ดาวเคราะห์

“หลังวอยเอเจอร์หลุดจากหลุมดำ มันต้องลอบเข้าสู่บริเวณปริภูมิเวลาแน่ ตามแผนการเดินทาง มันจะออกจากบริเวณปริภูมิเวลาแถวๆ ดาวเคราะห์ TN-III33876-87624 ในกลุ่มดาวซีตัส⁷ และหยุดนิ่งอย่างต่ำหนึ่งเดือน ซึ่งช่วงนี้ยังอยู่ในระยะที่พอสังเกตเห็น ถ้าพวกเราหนีออกจากหลุมดำไปได้ ให้เร่งวาร์ปเข้าสู่บริเวณปริภูมิเวลาด้วยความเร็วสูงสุดทันทีแล้วบังคับยานไปที่ TN-III เพื่อไปรวมตัวกับวอยเอเจอร์”

เด็กหนุ่มพากันสรรเสริญยินยอมหลินซื่อกันยกใหญ่ “พอมดผู้ยิ่งใหญ่คุณเน็มหัตถ์จรรย์สมคำรำลือ”

“...” หลินซื่อ

พอมดคือฉายาของเขา ตั้งแต่เขาประสบความสำเร็จในการทดลองดัดแปลงพันธุกรรมทำให้ปลาสำหรับบริโภคมีส่วนขาอันโอชะงอกออกมาสองข้าง

เขานวดคลึงหัวคิ้วขณะสั่งการลูเซีย “คำนวณอัตราอดชีวิต”

ลูเซียเป็นสุดยอดระบบปฏิบัติการที่มีความรู้และไอคิวสูงกว่าทุกคนที่นี้รวมกัน ใช้ความสามารถทางการประมวลผลที่ทรงพลังในการรวบรวมสถานการณ์ต่างๆ เพื่อสร้างแบบจำลอง ทั้งยังคำนวณอัตราความสำเร็จในแผนการของหลินซื่อ ให้นำเสียดายที่เปอร์เซ็นต์รอดกลับต่ำกว่าสาม

หลินซื่อสั่ง “ปฏิบัติการทันที” ด้วยใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ ก่อนจะปรับการกระจายพลังงานของยาน ปรับลดค่าการผลิตออกซิเจน แรงโน้มถ่วง

⁷ Cetus Constellation หรือกลุ่มดาววาฬ มีที่มาจากปีศาจวาฬทะเลในตำนานของเจ้าชายเพอร์ซิอัส กลุ่มดาวนี้จะอยู่บริเวณท้องฟ้าด้านใต้ หรือที่เรียกว่าทะเลแห่งท้องฟ้า

และอุณห์ภูมิ

เด็กหนุ่มทั้งห้ากอดกันกลมดิกด้วยความหวาดกลัว หนึ่งในนั้นถามขึ้น “พ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ พลังงานของเรามีเพียงพอที่จะบินไปถึงกลุ่มดาวซีตัสไหมครับ”

นิ้วมือที่เกาะแขวงควบคุมหน้าโต๊ะชะงัก ก่อนจะตอบ “เซส ผมขอแนะนำให้คุณไปสมัครเรียนฟิสิกส์กับลูเซียเดี่ยวนี”

เสียงลูเซียดังขึ้น “เซตทกสามารถรองรับพลังงานที่แผ่ออกมาของหลุมขาวได้อย่างครอบคลุม”

กลุ่มเด็กหนุ่มพรวดมหายใจอย่างโล่งอก เริ่มกลับมาเร่งวิ่งขึ้นแล้ว

หลินชื่อมองไปทางพวกเขา “ก่อนจะหนีออกจากหลุมดำ พวกเราควรประหยัดพลังงานให้มากที่สุด ผมหวังว่าพวกคุณจะมี...เอ่อ ประโยชน์มากกว่าธัญพืชสำรอง”

จบคำนั้น ความเร่งรีบก็มลายหายไป

เซสลองถามหยิ่งเชิง “อะไรคือมีประโยชน์มากกว่าธัญพืชสำรองหรือครับ”

หลินชื่อปรายตาไปเห็นแว่นกรอบบางสีเงินบนโต๊ะ จึงเอื้อมมือไปหยิบมาสวม

เหล่าเด็กหนุ่มปั่นท่าสงบเสงี่ยมเรียบร้อย

“ดอกเตอร์ เครื่องมือแพทย์รุ่นใหม่ล่าสุดในห้องทดลองของเราสามารถรักษาสายตาสั้นได้ภายในครึ่งชั่วโมงนะครับ”

“ดอกเตอร์ เทคโนโลยีซ่อมแซมเนื้อเยื่อทางชีวภาพในห้องทดลองของเรา...”

ลูเซียพูดเสียงเย็นเฉียบ “จากการวิเคราะห์ลักษณะนิสัย แวนตาเป็นวัตถุเชิงสัญลักษณ์ชนิดหนึ่ง จะทำให้ดอกเตอร์หลินรู้สึกได้ถึงความสำเร็จครัดละเอียดอ่อน และช่วยคงความสุขุมได้ดี”

หลินชื่อหมุนแก้อีกกลับมาเผชิญหน้ากับพวกเขาด้วยรอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “มีประโยชน์มากกว่าธัญพืชสำรอง...ก็อย่างเช่นเอาใจผม”

เขามีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลา ริมฝีปากบางเฉียบสีระเรื่อ ตอนที่

ไม่ยิ้มมักให้ความรู้สึกเย็นชา ไร้ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้คน แต่พอยิ้มกลับดูชั่วร้ายชอบกล อย่างไรก็ตาม เขามั่นใจว่าพยายามฝึกบรือรอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแบบนี้มาจนชำนาญแล้ว เหมือนรอยยิ้มอ่อนโยนในคราวลัศจรรย์นั้น

เด็กหนุ่มทั้งห้าพากันหวาดหวั่นพรึ่พรึง

พวกเขาแลกเปลี่ยนสายตาคันเป็นเอกลักษณ์ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย กังวลเป็นพิเศษว่าตนจะถูกล่วงละเมิดพรหมจรรย์

หลินซื่อถอดดอก จ้องพวกเขาด้วยแววตาเรียบนิ่ง ก่อนก้มมองพื้นที่ระเกะระกะแล้วสั่ง “เก็บกวาดที่นี่ให้สะอาด”

วิกฤตพรากพรหมจรรย์ได้รับการคลี่คลาย เด็กหนุ่มพรวดพราดใจวายโล่งอก เริ่มลงมือเก็บกวาดห้องทดลองอย่างแข็งขัน

“เหมือนจะตายหมดแล้ว” หนึ่งในนั้นใช้คีมคีบเศษเนื้อเยื่อรูปร่างพิลึกพิลั่นที่กระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา ก่อนนำไปวางที่กล่องจุลทรรศน์เพื่อตรวจดู “แต่เซลล์มีการเพิ่มจำนวนขึ้นครับ”

“คงลายพันธุ์แล้ว” หลินซื่อปรับค่าพารามิเตอร์นำทาง พร้อมพูดไปพลาง “ขอบฟ้าเหตุการณ์ของหลุมดำมีรังสีแรงกล้ามาก ไม่มีค่าอ้างอิง เพราะทุกอย่างถูกทำลายทิ้งไปหมดแล้ว”

เด็กหนุ่มครางรับ หลังจากบ่น “เสียดายจัง” ด้วยความผิดหวังแล้วก็เริ่มลงมือทำความสะอาดเงียบๆ ไปตามระเบียบ

ผ่านไปพักใหญ่ก็มีใครบางคนถามขึ้นมา “เอ่อ คือ...พวกนายได้ยินเสียงอะไรกันไหม”

“หา?”

“ไม่มี”

ลึนคำ พวกเขาก็กลั้่นหายใจพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ความเงียบสงบปกคลุมทั่วห้องทดลอง มีเพียงเครื่องส่องกล้องจุลทรรศน์ที่ส่งเสียงอื้ออึงเบาๆ ไม่หยุดหย่อนเมื่อต้องหมุนระบายความร้อนหนักเกินไป

ก็อก ๆ

ท่ามกลางความเงียบสงบ เสียงหนึ่งดังแว่วมา คล้ายมาจากสถานที่

ที่ทั้งไกลและลึกมาก

หลินซื้อหลับตาตั้งใจฟังสักพัก หัวคิ้วขมวดมุ่น จากนั้นก็หยัดตัวลุกขึ้นและสาวเท้าเดินไปอีกฟากของห้องทดลอง

คนที่เหลือเดินตามเขาไป ยืนเข้าใกล้ผนังก็ยิ่งได้ยินเสียงชัดมากขึ้น

ก๊อ ก ๆ

เสียงเคาะดังแทรกเข้ามาเป็นจังหวะ ชวนให้คนฟังรู้สึกใจสั่น

“ตะ...ดอกเตอร์” เด็กหนุ่มหวาดกลัวมาก “มีอะไรอยู่ในห้องข้าง ๆ ครับ”

เสียงแจ๊สเต็มขนาดหูดังขึ้นทำลายความเงียบ ตามมาด้วยเสียงระบบปฏิบัติการหญิงที่แจ่มด้วยความรวดเร็ว

“แจ๊สเต็ม ๆ ตรวจพบสัญญาณชีพผิดปกติ ที่มาของสัญญาณห้องเก็บชีวเคมีหมายเลขหนึ่ง ในแคปซูลร้างหมายเลขเก้าสิบเจ็ด ระดับอันตรายที่คาดการณ์ อันตรายขั้นสุด...อันตรายขั้นสุด...อันตรายขั้นสุด”

จากส่วนลึกที่สุดของกระแสวิงวน (2)

ยังเสียดาย ดั่งขึ้นเรื่อย ๆ ความถี่ก็ยิ่งเร็วเร็วมากขึ้นเช่นกัน
หลินชื่อพูดกับลูเซีย “เปิดโหมดคัมกันระดับหนึ่ง”
ยังไม่ทันขาดคำ เสียงแตกละเอียดอย่างรุนแรงก็ดังมาจากผนังอีกด้าน
“แคปซูลจำศีล...ถูกทำลายขึ้นหรือ” เซสซมวดคิ้วมุ่น
“อาจจะใช่” หลินชื่อหรีตา “รังสีฮอว์กิงทำให้เกิดการกลายพันธุ์ขึ้น
รุนแรง หวังว่าร่างทดลองจะยังพอมีสติหลงเหลืออยู่นะ”
แม้ว่าแคปซูลจำศีลที่ใช้บนยานอวกาศจะไม่อาจนับว่าแข็งแรงมากนัก
แต่ก็ผลิตมาจากวัสดุที่ทนทาน ลำพังแค่พลังกำลังของมนุษย์จึงยากที่จะ
เปิดออก

แสดงว่าร่างทดลองนั้นกลายพันธุ์ขึ้นรุนแรงจนร่างกายแข็งแรงงั้นมา
ภายในระยะเวลาสั้น ๆ และนี่ก็ ‘อันตรายขั้นสุด’ เหมือนที่ลูเซียคาดการณ์ไว้
ลูเซียแจ้ง “เปิดระบบคัมกันเรียบร้อย”

ช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขตหกทำการทดลองดัดแปลงพันธุกรรมอยู่
ตลอด จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ร่างทดลองสูญเสียการควบคุมได้
ด้วยเหตุนี้จึงมีการติดตั้งระบบคัมกันในตัว แต่ถึงอย่างนั้น กองทัพก็ควบคุม
การจัดสรรหุ่นยนต์และอาวุธร้ายแรงอย่างเข้มงวด ไม่มีทางจัดสรรให้กับ
เขตทดลองวิจัยทางวิทยาศาสตร์แน่ ดังนั้นประสิทธิภาพของระบบคัมกันนี้
จึงจำกัดอยู่แค่การปิดล็อกประตูทางเข้า ดัดพื้นที่หลบภัยออก และเรียก

เขตสามซึ่งเป็นเขตของกองทัพ

หลินชื่อหยิบบายากล่อมประสาทชนิดรุนแรงหลุดหนึ่งออกมาจากห้องเย็น ดูดยาเข้ากระบอกเข็มฉีดยา สาวเท้าเดินไปที่หน้าประตูห้องทดลองแล้วหันไปบอกคนอื่น ๆ “พวกคุณถอยไปก่อน”

“เอาไปแค่ยากล่อมประสาทจะไหวเหอครับ ถ้าพลังจู่โจมแข็งแกร่งเกินไปจะทำยังไง” เด็กหนุ่มก้มกังวลใจ

เห็นเพียงหลินชื่อกดปุ่มอะไรสักอย่าง ก่อนที่ช่องโลหะจะดึงออกมาจากผนัง ด้านในบรรจุปืนพกสีเงินไว้หนึ่งกระบอก ทว่ามองไม่ออกว่าเป็นรุ่นอะไร

เด็กหนุ่ม “...”

อาวุธร้ายแรงที่แอบซ่อนเอาไว้!

มิน่าละ อาจารย์ที่ปรึกษาของพวกตนถึงเคยพูดเตือนว่า หลินชื่อคนนี้แม้เป็นหัวหน้าเขตหกของพวกเรา แต่ก็ยังเป็นบุคคลอันตรายอย่างแท้จริง เวลาปกติเลี้ยงได้ก็ขอให้เลี้ยงจะดีกว่า

หลินชื่อเดินมาหยุดตรงหน้าประตูเหล็ก หลังสแกนผ่านตาผ่าน ประตูโลหะก็ค่อย ๆ เลื่อนเปิด

ทันทีที่ประตูเปิดออก ความมืดมืดก็ปรากฏให้เห็นเป็นอันดับแรก จากนั้นลูเซียก็ช่วยเปิดไฟให้

สุสาน...นี่คือคำแรกที่เขานึกถึงตอนเห็นห้องเก็บชีวเคมีอันกว้างขวางและเงิบเงิบไร้ชีวิตชีวา

ผนังทั้งสี่ด้านเต็มไปด้วยตัวอย่างชีวภาพชนิดต่าง ๆ บนพื้นมีแคปซูลจำศีลวงรีสีเงินวางเรียงรายอยู่หลายร้อยอัน ส่วนใหญ่ภายในจะว่างเปล่า มีสัตว์เป็นส่วนน้อย นอกจากนี้ยังมีมนุษย์อีกสองสามคน

แคปซูลจำศีลหมายเลขเก้าสิบเจ็ดตั้งอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุด

หลินชื่อเดินเข้าไปใกล้ เสียงฝีเท้าสะท้อนดังก้อง

ปลายทางนั้นมืดสลัวเนื่องจากแสงไฟส่องสว่างไม่ทั่วถึง แคปซูลหมายเลขเก้าสิบเจ็ดถูกทำลายจนเปิดอ้า ของเหลวสีน้ำตาลซึ่งเป็นตัวช่วยสำหรับการจำศีลไหลเจิ่งนองทั่วพื้น ด้านบนของแคปซูลถูกทำลายจนเป็น

รูโหว่ พร้อมมีคราบเลือดเกรอะกรังอยู่ตามขอบ และในตอนนั้นเอง มือข้างหนึ่งก็โผล่มาจับที่ขอบนั้น นิ้วมือเรียวยาวทั้งห้าถูกขอบแคปซูลบาดจนเป็นแผลเหวอะหวะ เลือดไหลทะลักออกมาไม่หยุด จากนั้นตามมาด้วยศีรษะดำขลับเปียกชื้น หัวไหล่มนเล็กบางขาดูจืดทึม

ร่างกลายพันธุ์หยุดตัวลุกขึ้นจากแคปซูลจำกัดล ของเหลวสีน้ำตาลไหลลู่ลงมาตามเรือนกาย คล้ายเงือกหนุ่มในท้องทะเลที่ขึ้นมาเกยฝั่ง หลินชื้อยกปืนพกขึ้น ชี้ไปทางร่างนั้นจากระยะไกลเพื่อป้องกันการจู่โจมกะทันหัน

“หลิงอี” เขาตะโกนเรียกชื่อร่างกลายพันธุ์

ไร้ปฏิกริยาตอบสนอง

ข้างแคปซูลจำกัดลคือข้อมูลทั้งหมดของร่างทดลอง

ชื่อ : หลิงอี

อายุทางสรีรวิทยา : 15

โปรเจกต์ : limitless ระยะที่สอง

ความคืบหน้าการทดลอง : ล้มเหลว

ร่างกลายพันธุ์จ้องหลินชื้อเขม็ง นัยน์ตาสีดำทะมึนไร้อารมณ์ความรู้สึก กล้ามเนื้อหดเกร็งเล็กน้อย บ่งบอกถึงอาการระว่างตัวและตั้งท่าเตรียมพร้อมอันเป็นสัญญาณโจมตีพื้นฐานของสัตว์ป่า

โชคยังดี แม้จะแสดงท่าทางพร้อมจู่โจมให้เห็น แต่ก็นับว่ายังมีสติ ไม่คลุ้มคลั่งใดๆ

หลินชื้อลดปืนพกลงช้าๆ พยายามใช้น้ำเสียงนุ่มอ่อนโยน “หลิงอี ฉันชื่อหลินชื้อ จำฉันได้ไหม”

หลิงอียืนอยู่ท่ามกลางแสงไฟมืดสลัว แววดาไร่เศษเสี้ยวอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์พาดผ่าน

หลินชื่อถามต่อ “เข้าใจที่ฉันพูดไหม”

ยังคงใ้การตอบสนอง อย่าว่าแต่ขยับปากพูดเลย แม้แต่การพยักหน้า หรือสายตาระง่างาย ๆ ก็ยังไม่มี

หลินชื่อเห็นดังนั้นก็ยอมแพ้ หยุดใช้วิธีการของมนุษย์ตอบโต้กับอีกฝ่าย เปลี่ยนมาเลือกใช้รูปแบบพฤติกรรมของสัตว์ดีก่าบรรพ์ที่สุดแทน

หลินชื่อถอยหลังไปสองสามก้าวอย่างระมัดระวัง หยุดยืนอยู่ท่ามกลางแคบซูลจำศีลที่วางเรียงรายแน่นขนัด พยายามไม่ได้รับรู้ถึงการมีอยู่ของตัวเองเพื่อเว้นระยะให้อีกฝ่ายรู้สึกปลอดภัย

ดังคาด หลังจากทำตัวนิ่งเงียบชั่วขณะ หลิงอีก็ยกขาข้ามแคบซูลจำศีลออกมายืนบนพื้น เท้าเหยียบเศษแก้วที่แตกกระจายกระจายทั่วพื้น หยดน้ำไหลตามริ้วขาลึกขาว แน่นอนว่าเศษกระจกต้องบาดฝ่าเท้าแสนนุ่มนูนนั้น แต่ทว่าหลิงอีกลับทำราวกับไม่รู้สึกลับปวดแม้แต่น้อย

หลินชื่อเดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

หลิงอีระวังตัวขึ้นทันทีเมื่อเห็นหลินชื่อ

“ฉันจะไม่ทำร้ายนาย” หลินชื่อยื่นมือไปหาอีกฝ่าย “มาสิ”

ขณะพูดก็ค่อย ๆ ก้าวเข้าไปหาหลิงอีอย่างเชื่องช้า พร้อมสังเกตความเปลี่ยนแปลงผ่านสีหน้าหลิงอีในทุกย่างก้าว

ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หลิงอีตกอยู่ในสภาวะตึงเครียดและระแวงระวังตัวไปทุกส่วน คล้ายแมวป่าตัวน้อยที่ถูกพบตรงมุมถนตอนที่อยู่บนโลกมนุษย์ เมื่อคนแปลกหน้าประชิดใกล้ มันก็จะง้างกรงเล็บหมายจู่โจม หรือไม่ก็ร่นถอยหลังวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

ยังดีที่หลินชื่อพอจะมีความรู้เรื่องพฤติกรรมของสัตว์อยู่บ้าง รู้ว่าต้องทำอะไรถึงจะลดระดับความคุกคามในตัวเองให้เหลือน้อยที่สุด เห็นได้ชัดว่าสมัยเป็นนักศึกษา เขาน่าจะเข้าไปลูบคลำแมวป่าตามหัวมุมถนตอนเล่นได้ ถ้าหากเขาตั้งใจจะเข้าไปใกล้ขนาดนั้น

เขาค่อย ๆ ขยับเคลื่อนเข้าใกล้ทีละก้าว ขณะที่หลิงอียังคงยืนตัวแข็งที่อยู่กับที่

ของเหลวสีน้ำตาลระเหยไปอย่างรวดเร็วเมื่อสัมผัสโดนมวลอากาศ

เวลานี้ผมเผ้าของหลิงอีแห่งสนิทไปแล้วครึ่งหนึ่ง เส้นผมสีดำประปรายดูหนานุ่ม รับกับดวงตาทรงอัลมอนต์คู่สวย ร่ามทั้งร่ามให้ความรู้สึกงดงามดูลึกกลับ น่าค้นหา ซึ่งความงดงามนี้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงเครื่องหน้าละเอียดลออ แต่ยังก่อให้เกิดความรู้สึกไกลตัว ยากจะอธิบายเป็นคำพูด เสมือนโผล่มาจากห้วงทะเลลึก

หลิงอีคือผลการทดลองที่ล้มเหลวของหลินซือ ก่อนหน้านี้หลังจาก ผ่าตัดตัดแปลงพันธุกรรมเสร็จสิ้น ไม่ว่ากระตุ้นด้วยวิธีการใดก็ไม่อาจทำให้ หลิงอีลืมตาตื่นขึ้นมาได้ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ผลงานที่ล้มเหลวกลับฟื้นคืนสติ จากการแผ่รังสีฮอว์กิงที่นำมาซึ่งการกลายพันธุ์โดยไม่ทราบสาเหตุ

การกลายพันธุ์ไม่อาจย้อนกลับ หลินซือจึงคาดหวังว่า การกลายพันธุ์ โดยไม่ทราบสาเหตุและไม่อาจควบคุมได้นี้จะยังไม่กลืนกินสติปัญญาในฐนะ มนุษย์ของหลิงอีไปจนหมด

เขายื่นมือไปข้างศีรษะร่างกลายพันธุ์ช้าๆ นิ้วมือสัมผัสเส้นผมของ อีกฝ่าย ขึ้นต่อไปคือลูบเบาๆ ให้เกิดความรู้สึกปลอบโยน

ตอนนั้นเอง ยานอวกาศก็ลั่นระฆังเตือนขึ้นมาอย่างรุนแรง การลั่นระฆังเตือนนี้ทำเส้นประสาทที่รัดตึงของหลิงอีขาดสะบั้น ชั่วพริบตาพลิกข้อมือหลินซือ บิดไปข้างหลังด้วยความรุนแรง แหงเข้าโจมตี โคนขาหลังของหลินซืออย่างจัง ฝ่ามืออีกข้างก็ฉวยจังหวะออกแรงกดบังคับ หลินซือให้ติดกับพื้น

พละกำลังหลิงอีมหาศาล ยากจะหาอะไรเปรียบ หลินซือมั่นใจว่า ได้ยินเสียงกระดุกข้อต่อบริเวณไหล่ขวาของตนเคลื่อนหลุดชัดเจน

หลินซือครางต่ำเสียงอู้อี้ พยายามข่มก้นความปวดหนึบที่ปะทุขึ้นมา ในชั่วพริบตาสุดความสามารถ

โชคดีที่แรงลั่นระฆังเตือนดำเนินไปเพียงชั่วครู่ ไม่ก็ลืบวินาทีต่อมา ก็สงบลง

คนอื่นๆ ที่เฝ้าระวังสถานการณ์อยู่ตลอดเวลาสาวเท้าวิ่งเข้ามาทันที ที่เห็นเหตุการณ์ แล้วตะโกนเรียก “ดอกเตอร์หลิน!”

หลินซือปรายตามองพวกเขา “...”

ในมือแต่ละคนมียาสลบ ปืน และมิดฟาดตัด ยังถือว่าปกติ แต่กลับมีเด็กหนุ่มสองคนที่พรวดพราดเข้ามาโดยไม่มีอาวุธติดมือ แต่กลับใช้ชิ้นวางปีกเกอร์แทนอาวุธเสียอย่างนั้น

“อย่าเข้ามา ถอยไป” หลินชื่อออกคำสั่งเสียงเรียบ

เหล่าเด็กหนุ่มมองหลินชื่อด้วยแวตตาลังเล สลับมองหลิงอีแวบหนึ่ง หลินชื่อสัมผัสได้ถึงพลังกำลังของหลิงอีที่ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นได้อย่างชัดเจน

ความปวดร้าวที่เล่นวบบขึ้นมาจากข้อต่อหัวไหล่ทำเอาร่างกายหลินชื่อสั่นสะท้าน เขาจึงพยายามควบคุมน้ำเสียงให้เรียบนิ่ง “ถอยไป ออกไปจากห้อง ผมรับมือไหว”

เด็กหนุ่มทั้งห้าจึงยอมล่าถอยออกไป โดยทิ้งยาซากกับปืนที่ถือมาไว้ให้แล้วซ่อนตัวจับตาดูหลิงอีจากมุมไม้มุงหนึ่ง

“ไม่ต้องกลัว” หลินชื่อหอบหายใจ ผ่อนคลายความเจ็บปวดจากร่างกายที่เครียดเกร็ง “เราเป็นเพื่อนเธอ”

ในเมื่ออีกฝ่ายสามารถตั้งท่าต่อสู้ตรงตามมาตรฐานได้ขนาดนี้ แสดงว่ายังจดจำทักษะการชกแบบกล้ำเนื้อได้บ้าง แปลว่าคงไม่ได้สูญเสียสติปัญญาไปทั้งหมดแน่นอน

หลินชื่อใช้มือซ้ายข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บวางบนหน้าอก ถอนหายใจเฮือกแล้วตบเบา ๆ ตรงแขนของตนข้างที่ถูกหลิงอีบิด

“เด็กดี ปล่อยฉันก่อน หลิงอี หลิงหลิง...”

แรงกดบริเวณบ่าคลายลงเล็กน้อย

หลินชื่อคว้ามืออีกฝ่าย ยกออกแผ่วเบา โชคดีว่าหลิงอีไม่คิดต่อต้าน ในที่สุดหลินชื่อก็หลุดจากพันธนาการเสียที ก่อนจะหยุดตัวลุกขึ้น ขยับเคลื่อนไหวเข้าใกล้

หลิงอีลดการระวังตัวไปแล้วส่วนหนึ่ง หากแต่นัยน์ตาคู่สวยยังคงมองจ้องหลินชื่อไม่วางตา

“มากับฉันนะ ฉันจะพาเธอไปตรวจเอง” หลินชื่อพยายามใช้น้ำเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้ เอ่ยตะล่อมหลิงอีคล้ายปลอบประโลมเด็กน้อย

ชั่วขณะต่อมา ความลึกลับใจปรากฏชัดบนใบหน้า หลังอีฆมวดคิ้วมุ่น ใบหน้าไร้เลือดฝาด ร่างทั้งร่างสั่นเทาอย่างรุนแรง

เรียวกาสองข้างไม่อาจทรงตัวยืนไหว หลังอีโอนเอนล้มพับไปข้างหน้า พุบเข้าสู่อ้อมอกหลินซือพอดิบพอดี

หลินซือสัมผัสได้ถึงความสั่นเทารุนแรงจากตัวหลินอี จึงเอื้อมมือซ้ายไปแตะบริเวณลำคอ ซิพจรเต้นรัวกระหน่ำ ซึ่งมันเร็วเกินกว่าอัตราการเต้นสูงสุดของหัวใจมนุษย์

เขาตระกองกอดหลินอีไว้ แล้วตบไหล่ของอีกฝ่ายสักพัก

ส่วนหลินอีก็ใช้เรียวกาสนอปรัดหลินซือแน่น หลับตาสนิท แพขนตา ยาวหนาสั้นไหว พยายามกดศีรษะซุกหน้าอกหลินซือสุดชีวิต

ในที่สุดหลินอีก็เปล่งคำภาษามนุษย์ออกมาเป็นครั้งแรก

“เจ็บ...”

ครั้งนี้ไม่จำเป็นต้องให้หลินซือสั่งการอะไร เด็กหนุ่มเหล่านั้นสองคน มาช่วยพยุง ที่เหลือก็ไปเปิดเครื่องตรวจร่างกายในห้องทดลอง ส่วนเซสไปเตรียมอุปกรณ์การแพทย์ หลินซือหัวไหล่หลุดแค่หนึ่งข้าง เคะระห์ดี ที่สถานการณ์ไม่ได้แย่ไปกว่านี้

ลูเซียเข้าควบคุมแคปซูลรักษาพยาบาลเพื่อดำเนินการตรวจร่างกาย ได้สำเร็จ ทว่ามือข้างหนึ่งของหลินอีกลับคว้าจับหลินซือไว้แน่น พานให้เด็กหนุ่มสองสามคนต้องออกแรงอย่างหนักในการแยกพวกเขาออกจากกัน

เซสช่วยหลินซือปฐมพยาบาลแขนขวา ส่วนหลินซือก็อ่านข้อมูลต่างๆ ของหลินอีบนหน้าจอด้วยใจจดจ่อ

“กลายเป็นรู้ชั้นสูง เตรียมเก็บตัวอย่างไปวิเคราะห์ด้วย” หลินซือ คลั่งขมับ “ปฏิภิริยาตอบสนองต่อการปรับตัวรุนแรงมาก หวังว่าเธอจะมีชีวิตรอดแล้วกัน”

เด็กหนุ่มหลายคนที่ไม่เคยเข้าร่วมโปรเจกต์ของหลินซือมาก่อน ขณะนี้ได้ยื่นขอข้อมูลจากลูเซีย และกำลังเรียนรู้ขั้นตอนติดตามการทดลอง ดัดแปลงพันธุกรรมมนุษย์เพิ่มเติม ทำทางดูน่าไว้วางใจอย่างยิ่ง

หลินซือมอบหมายให้พวกเขาทำเรื่องนี้ ก่อนจะไปตรวจสอบสถานะ

ขับเคลื่อนของยานอวกาศ

ลูเซียเป็นเพียงระบบที่ยังอยู่ระหว่างการทดสอบ จึงไม่ทันได้ฝึกซ้อม ขับเคลื่อนยานอวกาศในสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อน กระนั้นเธอก็กลับแสดงความสามารถด้านการนำทางได้อย่างยอดเยี่ยม จากการวิเคราะห์ที่โครงสร้างหลุมดำโดยสนามโน้มถ่วง¹ และโมเมนตัมเชิงมุม² นอกจากนี้แรงสั่นสะเทือนชั่วคราวชั่วคราวแล้ว ยานอวกาศก็ทรงตัวอย่างปลอดภัยไปตลอดเส้นทาง

เวลาล่วงเลยมาแล้วสามวัน ขณะที่การเดินทางดำเนินไปอย่างมั่นคง อาการหลังอีกกลับแย่

มองเผินๆ จากภายนอก ร่างกายหลังอีไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ องค์ประกอบเครื่องหนังดงาม เรือนกายอ่อนเยาว์ กล้ามเนื้อบางสวย รวงเลื่อน หากแต่ภายในร่างกายนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน

ทันทีที่ได้รับผลตรวจของวันนี้มา หลินซื่อก็ขมวดคิ้วมุ่นเล็กน้อย แล้วส่งต่อให้เซส “คุณดูนี่”

หนึ่งในภาควิชาเฉพาะทางของเซสคือมานุษยวิทยา เซสรับเอากระดาษสองสามแผ่นนั้นกลับมาดู หลังเปรียบเทียบกับผลการตรวจบรรดาร่างทดลองของหลินซื่อในแต่ละครั้งที่ผ่านมาก็ได้แต่ขมวดคิ้วเป็นปมแน่น “อย่าว่าแต่เนื้อเยื่อเลย ขนาดโครงสร้างเซลล์ยังเปลี่ยนไปด้วย ถ้าว่ากันตามหลักการแล้ว มันยากจะนับว่าเขาเป็นมนุษย์คนหนึ่ง”

แม้ว่าหลังอีจะนอนหลับใหลอยู่ตลอดเวลา แต่ทุกชั่วขณะร่างกายกลับเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง ระหว่างนั้นยังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อการปรับตัวอย่างรุนแรง ถึงขั้นอวัยวะล้มเหลวไปหลายหน ทว่าสุดท้ายหลังอียื้อชีวิตกลับมาได้อีกครั้งราวกับปาฏิหาริย์

ร่างกายหลังอีไวต่อสิ่งแปลกปลอมเป็นพิเศษ การฉีดของเหลวบรรเทา

¹ บริเวณที่แรงดึงดูดกระทำต่อวัตถุ

² มวลและความเร็วที่กระทำต่อวัตถุซึ่งเคลื่อนที่ในแกนหมุน

ปฏิกิริยาตอบสนองต่อการปรับตัวจึงไม่เป็นผลใดๆ อย่างสิ้นเชิง กลับยิ่งทำให้เกิดการตอบสนองรุนแรงมากขึ้น แม้แต่อาหารเหลวสำหรับหล่อเลี้ยงชีวิตก็ใช้การไม่ได้เช่นกัน

“พลังชีวิตกล้าแข็งมาก” หลินซื่อหยุดยืนข้างเตียง มุมปากยกโค้งเล็กน้อย “แต่ถ้ายังไม่ฟื้นขึ้นมาอีก เกรงว่าคงจะหิวตายไปซะก่อน”

เขาตบผิวแก้มเนียนนุ่มนั้นเบาๆ

“กินข้าวได้แล้ว”

แพขนตาของหลิงอีสั้นไหว ก่อนที่ดวงตาจะปรือปรอยขึ้นมาช้าๆ

เซสถึงกับร้องเสียงสูงแทรกขึ้น “ท่านพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่มหัศจรรย์พันลึก ท่านพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ช่างน่าเกรงกลัวเหลือเกิน”

ท่าทางหลิงอีสงบนิ่งกว่าตอนฟื้นคืนสติเป็นครั้งแรก แต่พอเหลือบไปเห็นหลินซื่อก็กระแฉะวังขึ้นมาทันที หลิงอีกระโจนตัวถอยห่างอย่างรวดเร็ว ลูกขึ้นนั่งกอดหมอน แล้วฝังกัวแนบติดกับผนังข้างเตียง

หลินซื่อมองเจ้าตัวเล็กที่นอนบนเตียงของเขา สวมใส่เสื้อผ้าของเขา มีหน้าซำยั้งจ้องมองเขาด้วยสายตามุ่งร้ายระคนหัวนกล้วนเต็มเปี่ยม ก่อนสบถ “ชิ” แล้วถามเซส “อาการดูแปลกๆ เขาเป็นอะไรไป”

“ถ้าวิเคราะห์ตามลักษณะนิสัยของสัตว์ เขาอาจเชื่อมโยงคุณกับความเจ็บปวดที่ทำให้ตัวเองหมดสติเข้าด้วยกัน”

หลินซื่อคลี่ม้วน

แล้วหยิบหลอดบรรจุสารอาหารที่กินได้ออกมาหนึ่งหลอด ดึงเปิดก่อนนำส่วนที่ใช้สำหรับดูดสารอาหารใส่ปากตัวเองต่อหน้าต่อตาหลิงอี งบประมาณไว้แล้วดูไปสองสามคำ จากนั้นค่อยถามหลิงอี “หิวไหม”

หลิงอีฟังเข้าใจหรือเปล่าไม่รู้ แต่อย่างน้อยจากท่าทีของหลินซื่อก็พอมองออกว่า นี่คือการกินอาหาร สายตาเขาจับจ้องอยู่ที่หลอดสารอาหารว่ากันตามหลักแล้ว ตอนนั้นหลิงอีคงหิวโหยมาก

หลังผ่านการสู้รบทางจิตใจมาแล้วรอบหนึ่ง หลิงอีจึงยอมอ้าปากรับส่วนที่ใช้ดูดสารอาหารที่หลินซื่อยื่นให้แต่โดยดี

กลีบปากนิ่มสีแดงสดงับเอาไว้แล้วดูดกินสารอาหารเหลวสีขาวเข้าไป

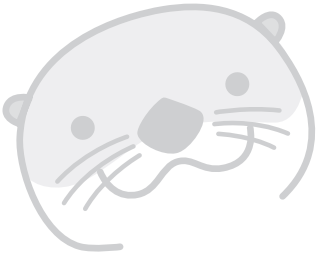
เลี้ยววินาทีต่อมาก็พ้นอาหารเหลวและส่วนที่ใช้ดูออกมา
หลิงอีมีสีหน้ายิ้มแย้มมาก ไอโซลกลหลายต่อหลายครั้ง อาเจียนอยู่
สองสามที โบหน้าเริ่มซีดขาว

หลิงชื่อเล็กคิ้ว “เขาเป็นอะไรไปอีก”

เซสมิ่ทำทางจริงจัง “ดอกเตอร์ ผมคิดว่านี่ไม่ใช่ปฏิกิริยาทางกายภาพ
แล้วละ สำหรับคนที่เคยใช้ชีวิตบนโลกมนุษย์จนเคยชิน สารอาหารเหลว
มันกินยากมากจริงๆ ยังไงก็ไม่มีทางรับไหว แต่ผมขอเดาว่า เขาน่าจะคิดว่า
คุณแอบวางยาพิษเขา”

หลิงชื่อ “...เอ่อ”

เห็นเพียงเจ้าเด็กหน้าสวยนั้นแหงนคิ้วระขึ้นมา จ้องมองหลิงชื่อเขม็ง
ด้วยแววตาเหยี้ยมโหด แม้แต่ขอบตายังแดงก่ำไปด้วยความกรุ่นโกรธ

ทดลองอ่าน